Căsnicie cu folos!

Vom aborda oare căsătoria având *omul* în centru sau pe *Dumnezeu* ?
Dacă va fi centrată pe om, pe placerile vieții, pe împliniri fizice, căsătoria va dura atât timp cât primim ceea ce vrem, dacă însă o centrăm pe Dumnezeu, vom experimenta ceva greu de imaginat:''creșterea noastră''.
Suntem împreună în familie ca să demonstrăm dragostea nespus de mare a Lui Dumnezeu pentru noi.
2 Cor.5:9a "de aceea ne și silim să-i fim plăcuți". Pentru apostol ambiția care-l mistuia era aceea de a fi pe placul Domnului Isus, aceasta era forța motivatoare din spatele tuturor acțiunilor sale.

Aceasta ar trebui să fie motto-ul vieții voastre:"scopul căsătoriei noastre este acela să fim plăcuți Lui''. Restul ne este dăruit pe deasupra. 2 Cor.5:15. Aceasta este o viață lipsită de egoism, este o viață de sacrificiu.

Mai toate divorțurile din rândul cuplurilor creștine arată că cel puțin una dintre părți, posibil amândouă au încetat să mai pună Evanghelia pe primul loc în viața lor.
Scopul lor nu mai este să fie pe placul Domnului, ci al lor personal.

Pe versanții munților Cascadelor din statul Washington există arbori de 700 de ani. Motivul pentru care acești copaci au rezistat atât de mult este simplu. Pădurile acestea sunt destul de umede astfel că atunci când fulgerul lovește este foarte puțin probabi ca vreo scânteie să aprindă pădurea. În timp ce alte păduri ard la fiecare 50, 60 de ani, acestea rezistă. *Acestea sunt căsătoriile care au la baza lor dorința de a fi pe placul Domnului*: şi în ele lovesc fulgere, ispite sexuale, lipsă de comunicare, neîmpliniri, însă dacă sunt udate de o dedicare continuă pentru Dumnezeu, focul devastator nu le va afecta.

Un singur motiv am să rămân căsătorit : dragostea Lui pentru mine, necondiționată, sacrificială, pînă la capăt.

*Căsătoria este un Legământ în trei. Un bărbat o femeie, nu 2 bărbaţi sau 2 femei. Atât timp cât vedem astfel căsătoria, vom fi biruitori.
Nu trebuie să-L iubim doar pe Dumnezeu, deși este necesar să-L iubim pe El mai întâi și cel mai mult. De ce? Pentru ca prin iubirea pe care El ne-a toarnă în inimă, noi să învățăm să iubim, să putem să iubim cu o dragoste ca a Lui. Nu-i iubim prea puțin, mult pe oameni, ci îl iubim prea puțin pe Domnul. Sunt persoane care se despart de partenerii lor spunând ca niciodată nu i-au iubit, deși eu cred că de fapt niciodată ei nu l-au iubit pe Dumnezeu, niciodată nu s-au purtat ca nişte creștini.

Ioan 15:17,18: ”Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-au urât înaintea voastră.’’

*La început n-a fost așa ! Matei 19:8.Cum aşa? Aşa cum este adesea astăzi.
-*un ajutor potrivit*.Unul ca el, un egal de-al lui. Iș,Ișa= slab, delicat, fragil.
’’Os din oasele lui, și carne din carnea lui.’’Când admiţi că ai nevoie de ajutor? Atunci când eşti slab, când realizezi că nu poţi face ceva singur.

1 Cor.11:8 ’’femeia făcută pentru bărbat’’.Totuși Eva vrea pentru câteva clipe să vadă cum este să iei decizii de unul singur, fără bărbat. Preia conducerea pentru câteva clipe, dar de fapt o pierde pentru multă vreme și aceasta îi va produce f.multă suferință. *Ştiţi diferenţa dintre ascultare şi supunere?*
Efeseni 6:1 şi 5. *Vrei să ai lângă tine o roabă, un sclav, sau un partener care trăieşte cu tine de drag, şi cu care să Îl slujeşti mai bine pe Dumnezeu*?
Femeia nu trebuie sa asculte de bărbat ci spune să fie supusă, iar copiii să asculte. Facem diferenţa?

-Dorința păcatului. Dorința să stăpânească. (Gen. 3.16). Femeia să stăpînească peste bărbat și invers, având parte de o luptă necurmată pentru supremație. Chiar părinţii îşi învaţă astfel copiii.
Bărbatul va stăpâni = prin dominare, prin forță, prin despotism(Gen 4:7), iar Biblia spune să *guverneze prin dragoste*.

-Căderea în păcatul neascultării de Dumnezeu. Căderea a produs durere, dezastru în familie, suferință.

-Blestemul femeii este ușurat.
1 Tim. 2:15. Femeia are acum în Domnul alt partener, alți copii, datorită cărora ei (părinții) vor fi mângâiați. O altă generație de copii. Secretul este schimbarea stăpânului celor doi părinți. Femeia este reabilitată faţă de trecut, fiind cea care este egală cu bărbatul ei. Sunteţi de acord?

*Căsătoria ne învață să-i respectăm pe alții.
Suntem obsedați de ideea de a fi respectați, dar cât respectăm noi pe alţii: părinți (Lev.19:3), bătrâni (Lev.19.32), pe Dumnezeu (Maleahi 1:6), partenerul de căsătorie (Efeseni 5.33) și de fapt pe toată lumea (1Petru 2:17)?
În timp ce lumea se străduiește *să impună* respect, oamenii Lui Dumnezeu sunt chemați a oferi respect. Noi suntem în lumea aceasta să slujim, şi nu să fim slujiţi.
Pe măsură ce partenerii noștrii și slăbiciunile lor ne devin familiare, ne este tot mai greu să le oferim respectul nostru.

*O căsnicie bună contribuie la dezvoltarea unei vieți de rugăciune.
O căsnicie minunată nu începe cu cunoașterea reciprocă a celor doi, ci cu cunoașterea Lui Dumnezeu. Celor ce vor să se căsătorească le dau un sfat:''cunoaşteţi-l pe Domnul ca Domn şi Salvator mai întâi''. Restul sunt detalii.

Căsătoria ţine mult de atitudinea de rugăciune.

Martin Luther scria:„după cum slujba croitorului este să facă haine, și a pantofarilor să repare încălțăminte, slujba credinciosului este să se roage".
1 Petru 3.7 ''lacrimile soției se interpun între mine și Dumnezeu, și nu mă ascultă.'' Dumnezeu mă vede prin soția mea. Eu aici și acum trebuie să o prezint fără pată sau zbârcitură, nu dincolo.
Rugăciunea nu este unealta prin care îmi perfecționez căsnicia,ci căsnicia este unealta prin care imi perfecționez rugăciunea.

*Căsătoria ne ajută să ne schimbăm. *Unul dintre cele mai bune daruri pe care ți le-a dat Dumnezeu a fost o oglindă în care să te poți vedea din creștet până-n tălpi și care poartă numele de partener de căsătorie. Dacă Eva ar fi fost „distribuită" lui Adam cu un bilețel, pe el ar fi scris: ca să te ajute să te descoperi cum ești în realitate.*
Sunt oameni care aleg să fie celibatari ca să fie mai sfinți. Noi de ce alegem să ne căsătorim?
Cei ce totuși se căsătoresc, dar nu vor sa se lase schimbați, sunt ca acei din cartea lui C.S.Lewis:

''Dacă vrei să rămâi la fel, nu da inima ta nimănui, nici măcar unui animal de companie. Înfășoar-o cu grijă în hobby-uri și mici plăceri; evită orice complicații sentimentale; încuie-o la loc sigur în coșciugul egoismului tău. Însă în coșciugul acela, singur, în întuneric, în nemișcare și îmbâcseală, ea se va împietri. Nu se va frânge, va deveni incasabilă, impenetrabilă, irecuperabilă.''

*Efeseni 5:25 scrie:"bărbaților , iubiți-vă nevestele..."*A iubi merge mână-n mână cu dorința de sfințire. Fiecare partener vrea să facă din celălat un sfânt,să-l vadă crescând.*Cum ?
Punând înainte păcatul lui și ajutându-l cu blândețe să treacă peste el !
Le vom permite noi oare partenerului nostru să ne arată paiul din ochi?
Cum o vom primi? Cu dragoste, și la prima ocazie când mi-a ridicat mingea la fileu...trag de rup plasa...mă răzbun?
Suntem noi oare suficient de umili încât să ne recunoaștem greșelile?
Cuplurile nu-și pierd adesea dragostea, ci pocăința. Dar dacă nu-ți recunoști greșelile nu vei crește!

Priviți căsătoria ca pe o poartă de intrare spre sfințenie, ca pe o relație care scoate la lumină atitudinile și comportamentele noastre păcătoase și ne dă ocazia să le aducem înaintea Domnului Isus.

Cunoșterea păcatului cuiva reprezintă o armă puternică și periculoasă.
O scoți din teacă ori de câte ori ți se pare că pierzi controlul ?
Disciplina expunerii păcatului nostru și cea de a fi oglindă pentru partenerul nostru sunt unelte greu de stăpânit. Experiența căsătoriei este una în care cei doi se încurajează reciproc pe calea sfinţeniei.

*Căsnicia ne învață să iertăm. Iubirea este o inimă mișcătoare...iubirea se îndepărtează de sine și se apropie de celălalt. Opusul iubirii biblice nu este ura, ci apatia.
A ne căsători înseamnă a consimți să creștem împreună, unul spre celălalt, să ajungem să ne contopim efectiv sufeletele, așa încât să fim părtași unei legături unice și rare. Când încetăm să facem lucrul acesta, ne-am înșelat partenerul, ne-am luat un angajament pe care nu suntem dispuși să-l onorăm.
Comunicarea este sângele căsniciei care transportă oxigenul vital spre inima iubirii noastre. De obicei bărbatul tace și femeia vorbește. Nu așa, ci dialogul.

Căsătoria ne pune la îndemână un mic laborator experimental în care putem învăța să ne angajăm în părtășia spirituală. Conflictul ne pune la dispoziție calea spre creștere spirituală.
Nu trebuie să fugim, ci să ne recunoaștem oricât de greu ne va fi, să ne pocăim și astfel să creștem.
Geneza 32:26 ''Dumnezeu și Iacov se luptă.''Iacov se alege cu o schilodire pe viață, dar și cu o binecuvântare.

*Căsătoria va dezvolta în noi o inimă de slujitori. Filipeni 2:3,4,6,7
Cei doi trebuie să se întoarcă unul spre celălalt și să se slujească. Majoritatea oamenilor așteaptă de la celălalt să-i împlinească nevoile, și nu să slujească.